

A budapesti városi élelmiszer-üzemecske története.

(— Szimbolikus mese. —)

Halva született. Ágyánál tudós doktorok, hites szakértők, vegyészek és jövődöbéli hivatalnokok álltak, akik mind remélték, hogy beülte fognak megélni, kint az istenadta nép ujjongott és lármázott, mert remélte, hogy általa fog megélni. Bent a városházán nagy tülekedések és elvi, meg nem elvi vitalkozások folytak az üzemecske életképességét illetőleg, amikor is olyan harsogás közepette, amely Jerichó falait is ledöntötte volna, „a községi élelmiszerüzem” nevet nyerte a keresztségben.

Az üzemecskét először is jobbra-balra adminisztrálni kezdték a nagyhasu tanácsos bácsik. Te leszel fiam igazgató, ő meg majd lesz bevásárló, biztatgatták csemetéiket a fővárosi kapacitások, ezután beledugták az üzemecske tarsolyába a szegény adófizető kereskedők adóiból szerzett milliókat és isten nevében utnak indították. Isten bizony, így történt.

Elfelejtettem megmondani, hogy a városatyák azt a tanácsot adták neki, hogy mindig csak az árat szabályozza, fölfelé, lefelé, az teljesen mindegy és a közszükségleteket lehető jól lássa el. Az üzemecske megfogadta a tanácsokat és megígérte, hogy mintauzem lesz.

Igyekezett is ígérétenek megfelelni és magas rendeltetéséhez mért működési komolyságát megőrizni. Első gondja a tojáseladás volt. Ekkor adta működési jogosultságának tanujelét, mert úgy okoskodott, hogy a legtáplálabb eledel a tojás, tehát rá kell szoktatni a népet élvezésére, még pedig úgy, hogy felemelik az árat, ezáltal nem lesz majd pénz a többi élelmiszeri cikkek vásárlására. Jól gondolta az üzemecske, mert eredmény jelentkezett, t. i. az emberek kevesebb tojást ettek és kevesebbet mentek vásárolni a községi élelmiszerüzemnél.

Azután, miután a tojást így sikerült árszabályozni, az üzemecske egyebek között elősegítette a vegeterianizmust, mert bűdös báránnyust árult és így tovább, és így tovább. Azután megint pénz kellett a kis üzemecskének — kapott. — Azután újból kért pénzt és kapott és így tovább és így tovább. Azután, no, a tanácsos bácsik ráijesztettek az adminisztrátorokra és azt mondták nekik: Kedves rokaink! Sziveskedjetelek mérleget csinálni, amely a való, ugyanis a nekünk való adatokat tünteti fel. Mars fiuk dolgozni!

És a beprotégáltak kara felelt:

Mi vagyunk az élelmiszerüzem. Mi higiénikusak vagyunk. Mi olcsóbbá teszünk az árakat, mi szolgáljuk legmegfelelőbbben a közéletmezést. Így parancsolja ezt a hetedik érzék, amelyet panamának vagy szociálisnak hívnak minálunk.

De kérném szépen, hiveim az Urban, nem csupa ilyen jóakaratu egyénekből állott a világ és ez okozta az üzemecskének vesztét. Akiket megkárosítottak, nem fogták fel ilyen viccesen, mint ahogy mi teszünk, hanem erélyes akciót indítottak ellene és le kezdték leplezgetni és meg akarták vizsgálni, hogy mit csinált, amikor is rájöttek, hogy nem csinált semmit.

S ekkor már hiába volt minden. Lassankint a tudós doktorok, szakértők is rájöttek, hogy a gyermek, aki élt, tulajdonképpen meg sem született és igen csendes azóta a községi élelmiszerárusítás és környéke. Csak a hivatalnokok erősködnek létjogosultsága fölött és így most már nem egyéb, mint szinekura-termelő vállalat.

Igy hallottam én legalább is egy árusítóbódéba egy hatévesnek látszó friss szálamítól, ak' elsrta panaszát.

		Iktatószám
Budapestre vonatkozó újságcikkek		Osztalványozás
Szerző	Cím	
<i>„üzemecske története”</i>		
Forrás:	Hely:	
<i>„Fűszerkereskedők lapszafta”</i>		
(Hely)	1913	(Köt. v. filz.)
(Idő)	VIII/24.	
Hely	Idő	Személy
Helyszám	1913	

389.65